

Warszawa, 5 kwietnia 2018 r.

Prof. dr hab. Gertruda Uścińska
Instytut Polityki Społecznej
Uniwersytet Warszawski

Recenzja rozprawy doktorskiej mgra Ernesta Nasternaka pt. „Prawo do emerytury rolniczej”

I. Uwagi ogólne

Temat dysertacji podjęty przez autora należy uznać za aktualny i ważny. Podjęcie analizy dotyczącej prawa do emerytury rolniczej oraz osadzenie tej problematyki w szerszym kontekście – systemu wsparcia dla rolników także w innych obszarach, nie tylko w odniesieniu do uprawnień emerytalnych, jest potrzebnym uzupełnieniem literatury fachowej dotyczącej ubezpieczenia społecznego rolników.

Konstrukcja rozprawy doktorskiej oparta jest na 9 rozdziałach, w których autor poddaje analizie m.in. historyczne uwarunkowania rozwoju zabezpieczenia społecznego rolników, prawną konstrukcję prawa do emerytury rolniczej oraz wskazuje na rozwiązania w tym zakresie w innych państwach. Na szczególne zainteresowanie zasługuje rozdział zawierający analizę zbiegu tytułów do emerytury rolniczej z innymi świadczeniami, które to zagadnienie zwyczajowo już rodzi jedno z najpoważniejszych problemów interpretacyjnych przy ustalaniu prawa do świadczenia oraz jego wymiaru.

Rozważając jednak relację tytułu pracy do jej struktury daje się zauważyć zachwianie proporcji zagadnień historycznych w stosunku do reszty tekstu. Autor wyraźnie położył nacisk na uwarunkowania historyczne rozwoju systemu wsparcia dla rolników, poświęcając temu zagadnieniu znaczną część pracy.

Rozdział I zatytułowany „Zabezpieczenie społeczne i zabezpieczenie emerytalne w teorii ubezpieczeń społecznych” wprowadza czytelnika w teoretyczny kontekst problematyki zabezpieczenia społecznego. W tym rozdziale autor przedstawia m.in. definicje zabezpieczenia społecznego, cele polityki emerytalnej, a także koncepcje reform emerytalnych formułowane przez organizacje międzynarodowe, takie jak Bank Światowy i Międzynarodowa Organizacja Pracy.

W rozdziale II i III autor dokonuje analizy powstania i rozwoju systemu ochrony rolników w jego dzisiejszym kształcie i słusznie zwraca uwagę na fakt, że ustawa z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników jest zwieńczeniem systemu budowanego przez wiele lat w okresie polski powojennej.

Rozdział IV zawiera analizę konstrukcji uprawnień do emerytury rolniczej. W rozdziale tym autor dowodzi, że wbrew ustawowej nazwie zabezpieczenie społeczne rolników w swojej istocie nie ma charakteru ubezpieczeniowego. Sformułowanie

takiego wniosku może świadczyć o dojrzałym przemyśleniu przez autora różnych okoliczności i argumentów w tym zakresie.

W omawianym rozdziale, na s. 126, znajduje się konstatacja autora: „Konstrukcja emerytury rolniczej ma podobne elementy jak konstrukcja emerytury z systemu powszechnego realizowanego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Wprawdzie wprowadzenie odmiennych rozwiązań dla rolników powoduje, że statusy podmiotów objętych odmiennymi rozwiązaniami nie powinny być porównywane. Mimo tego należy zauważyć, że status rolników i domowników objętych zabezpieczeniem społecznym dla tej grupy zawodowej w fazie nabywania prawa do emerytury rolniczej znajduje odzwierciedlenie w statusie osób prowadzących pozarolniczą działalność i osób z nimi współpracujących, które podlegają ubezpieczeniu powszechnemu”. W przytoczonym fragmencie autor zauważa, że nie można porównywać dwóch nieporównywalnych ze sobą zjawisk (np. statusu prawnego osób funkcjonujących w dwóch różnych systemach, chyba że mamy do czynienia z pogłębioną komparatystyką tych dwóch statusów ze względu na poszczególne cechy, wybrane ze względu na cel dysertacji). Następnie jednak autor zaprzecza sobie dokonując porównania, które nie ma charakteru analizy naukowej.

W rozdziale IV autor porusza także wątek potencjalnych konsekwencji włączenia polskiego rolnictwa w unijną politykę rolną dla przyszłych przeobrażeń rolniczego zabezpieczenia społecznego. Należy docenić, że autor zauważył ten bardzo istotny dla polskiego rolnictwa aspekt, jednak nie poddaje on tej problematyki pogłębionej analizie.

W rozdziale V autor przybliży czytelnikowi aspekty proceduralne przyznawania i wypłaty świadczeń emerytalnych i wskazuje na bardzo ważne zagadnienie, jakim jest rozpatrywanie spraw z zakresu przyznawania i wypłaty świadczeń emerytalnych rolnikom w sądach okręgowych ze względu na właściwość tych sądów w odniesieniu do świadczeń o charakterze ubezpieczeniowym. Należy przypomnieć, że autor podkreśla w dysertacji (co warto mocniej uargumentować), iż ze względu na sposób finansowania system ten ma charakter zaopatrzeniowy. Dlatego niezwykle wartościowe byłoby, gdyby autor pokusił się o przedstawienie w tym rozdziale propozycji rekonstrukcji właściwości sądów, zmian w przepisach z zakresu prawa cywilnego, administracyjnego oraz prawa do świadczeń rolniczych, odpowiadających prawdziwemu charakterowi systemu.

Rozdział VI stanowi niewątpliwie wartość dodaną dysertacji. Autor przedstawia w nim wiele trudności w zakresie problematyki zbiegu tytułów do emerytury rolniczej z uprawnieniami do innych świadczeń. W rozdziale tym autor przedstawia orzecznictwo w zakresie zbiegu tytułów do świadczenia emerytalnego z innymi świadczeniami oraz podkreśla wagę problematyki ekwiwalentu praw emerytalnych z ubezpieczenia rolniczego na rzecz ubezpieczenia w systemie powszechnym.

Treść rozdziału VII, w którym autor poddaje analizie wybrane elementy systemów trzech państw europejskich: Francji, Niemiec i Szwecji, mogłaby być przydatna do analizy porównawczej. Jednak we wnioskach końcowych do tego rozdziału

autor skupia uwagę prawie wyłącznie na systemie szwedzkim. Poświęcił mu aż 30 wierszy w podrozdziale liczącym w 36 linijek. Prawdopodobnie wynika to z tego, że jak stwierdza autor: „reforma emerytalna w Szwecji traktowana jest jako wzór do naśladowania” (s. 211). Mimo wszystko warto byłoby rozdział VII uzupełnić o analizę komparatystyczną opisanych trzech systemów – przed wnioskami końcowymi lub w ich ramach. Ponadto dobór właśnie tych trzech konkretnych państw do opis w rozdziale powinien wynikać z jednolitego kryterium. Tymczasem autor wykorzystuje w każdym przypadku inne uzasadnienie, co sprawia, że dobór może wydawać się czytelnikowi anegdotyczny.

Rozdział VIII obejmuje m.in. diagnozę sytuacji społeczno-gospodarczej wsi, co, jak się wydaje, powinno stanowić raczej wstęp do rozważań zawartych w rozprawie. W rozdziale podjęty jest również dobrze usytuowany w strukturze rozprawy i niezwykle ważne zagadnienie: kierunki reform systemu emerytalnego rolników. Należy docenić wartość poznawczą i erudycyjną tej części pracy, a także dogłębną znajomość szerokiego kontekstu, w jakim funkcjonuje w Polsce ubezpieczenie społeczne rolników.

Poza wskazanymi rozdziałami merytorycznymi autor zdecydował się na wydzielenie „Wprowadzenia” oraz zakończenia zawartego w rozdziale IX dysertacji.

II. Uwagi szczegółowe

We wstępie do pracy (s. 5–15) autor przedstawia założenia metodologiczne dysertacji, którym jednak brakuje wyraźnie zarysowanej osi logicznej. Autor nie wskazuje wprost, jaki jest cel rozprawy, którą przygotował. Czytelnikowi pozostaje się tego celu samodzielnie doszukiwać. Wydaje się, że można go odnaleźć na s. 13, gdzie autor pisze, że: „w szczególności praca zostanie poświęcona przedstawieniu docelowej koncepcji rolniczego zabezpieczenia emerytalnego [...]”, choć dalsza część tego zdania nie jest logiczna: „[...] aby rozwiązać zarówno problemy związane ze skutkami starzenia się społeczeństwa, w tym wzrostem kosztów wypłaty emerytur rolniczych, z jednej strony, a realizacją funkcji dochodowej – podstawowego celu zabezpieczenia emerytalnego – z drugiej, a także czy dotychczasowe strategie są właściwe w aktualnych warunkach?”. Powyższe zdanie pozostaje niespójne. Autor próbuje rozwiązać problem przedstawiając wybraną koncepcję.

Na s. 13 autor stwierdza dalej, że stawia w pracy tezę badawczą (czyli hipotezę), zgodnie z którą: „decydujące znaczenie dla pożądanego kierunku zmian w zakresie modelu rolniczego zabezpieczenia emerytalnego w Polsce ma historia, poziom rozwoju gospodarczego, zreformowane powszechne ubezpieczenie emerytalne, a także stosunek do tego zagadnienia ustawodawcy w ramach realizowanej polityki rolnej”. Tak postawiona hipoteza nie ma logicznego związku z celem rozprawy.

W dalszej kolejności autor stawia pytania badawcze, które przy prawidłowo przeprowadzonej analizie mogą przybliżyć do postawienia diagnozy, wskazać przyczyny dla których system zabezpieczenia społecznego rolników istnieje w aktualnym kształcie. Nie przybliżają jednak do celu postawionego w rozprawie. Tylko jedno z pytań

badawczych („W jakim kierunku powinna podążać reforma zabezpieczenia emerytalnego rolników i jaki wpływ na kierunki podejmowanych reform mają zachodzące zmiany polityczne?”, s. 13) można powiązać z celem pracy, ale z kolei nie można tego pytania powiązać z hipotezą centralną stawianą w rozprawie.

Dalej na s. 13 autor pisze: „[...] w rozprawie pojawi się próba odpowiedzi na pytanie, czy można wskazać typowe kierunki zmian akceptowane przez instytucje unijne w europejskim zabezpieczeniu emerytalnym”. Odpowiedź na takie pytanie wymagałaby oddzielnej rozprawy i analiz pewnych tendencji (przy użyciu instrumentów statystycznych) dla 27 państw. Chyba że chodziłoby jedynie o zmianę tendencji w przepisach – wówczas należałoby to wyraźnie zaznaczyć, ale nadal byłby to temat na oddzielną rozprawę.

Zakres proponowanych do przemyślenia przez autora kwestii metodologicznych obejmuje m.in.:

- 1) klarowne sformułowanie celu pracy,
- 2) sformułowanie odpowiednich pytań badawczych, które zgodnie z zasadami logiki wynikają z hipotezy i celu, oraz które pozwolą na zebranie materiału pozwalającego na weryfikację bądź falsyfikację zaproponowanej hipotezy
- 3) przemyślenie konsekwencji, jakie pociąga za sobą przedstawianie rozprawy jako należącej do określonych gałęzi i nurtów nauk prawnych.

Pewnym problemem są też obrane przez autora metody badawcze oraz sposoby realizacji badań za ich pomocą. Poza analizą prawnempiryczną autor podjął się przeprowadzenia badań statystycznych, których wyniki załączył do rozprawy. Jakość zarówno sposobu przeprowadzenia badań, jak i analiz, które wykonał, wymaga poprawy w następującym zakresie:

1. Analizę wyników badań autor przedstawia w załączniku do rozprawy zamiast w samej rozprawie.
2. Brakuje założeń do badania i przełożenia pytań przygotowanych do ankiet na pytania badawcze. Badanie jest na inny temat. Po analizie załączonego materiału wnioskuję, że temat badań mógłby brzmieć następująco: „Jakie są postawy, poziom wiedzy oraz przewidywania wśród pracowników wybranych jednostek terenowych KRUS na temat potencjalnych reform systemu zabezpieczenia społecznego rolników?”. Zakres badania nie ma związku z tematem rozprawy.
3. Badanie jest przygotowane niepoprawnie metodologicznie. Jeśli autor decyduje się na badania ankietowe, to powinna być zapewniona próba reprezentatywna. Jeśli autor decyduje się na próbę celową – taka decyzja powinna uzyskać solidne uzasadnienie. Brak jest opisu badania, przyczyn obranych metod itd.

4. W badaniach wybiera się na ogół zmienną zależną i zmienne niezależne, opisując je i sprawdzając, w jaki sposób zmianie ulega zmienna zależna przy zmianie warunków brzegowych zmiennej niezależnej. W badaniu brak tego wymiaru.
5. Analiza wyników badań statystycznych nie została zamieszczona w treści pracy. Analiza statystyczna zbioru danych ma za zadanie znalezienie prawidłowości kształtujących badane zjawiska i tym samym przybliżyć badacza do wyjaśnienia badanego zjawiska. Autor nie poddaje w rozprawie analizie postaw pracowników KRUS, ani tym bardziej „pośrednio wiedzy o samych ubezpieczonych i ich postawach” (s. 273). Prawo do emerytury, a zatem zarówno przedmiot, jak i treść badań, została obrana nieadekwatnie do treści dysertacji.
6. W analizie występują błędy metodologiczne. Jak czytamy na s. 273: „Zasadniczym celem prowadzonego badania jest potwierdzenie bądź zaprzeczenie jednej ze stawianych w pracy hipotez, zgodnie z którą w tych rejonach kraju, gdzie rolnictwo jest najlepiej rozwinięte pod względem struktury gospodarstw rolnych i technologii produkcji, istnieją mniejsze obawy pracowników KRUS i pośrednio samych ubezpieczonych, co do zapowiadanych zmian oraz istnieje większe przyzwolenie na gruntowne zmiany w tym zakresie”. Recenzent odnalazł w opisie założeń celu, hipotezy i pytań badawczych tylko jedną hipotezę i nie była to ta wskazywana na s. 273.
7. Na s. 273 użyto niefortunnego sformułowania: „dodatkowo założono, że w tym badaniu potwierdzi się”. Oczywiście nie można przyjmować takich założeń, ponieważ dopiero badanie ma udzielić odpowiedzi na pytanie, które zadajemy.
8. Na s. 273 autor odwołuje się do założeń badawczych przedstawionych w części metodologicznej, jednak w strukturze pracy nie występuje taka część. Autor dość niejasno opisuje założenia metodologiczne na jednej stronie we wstępie do rozprawy.

Praca doktorska posiada także liczne mankamenty językowe, które w znaczącym stopniu utrudniają śledzenie logiki wywodu. Zdania są wielokrotnie podrzędnie złożone, występują w nich liczne powtórzenia. Często zdania budowane są niezgodnie z zasadami logiki (np. nieprawidłowe wynikanie). Brakuje w nich podstawowych składników zdań (np. orzeczeń lub podmiotów, czyli elementów stanowiących rdzeń zdania).

Jeden z przykładów na s. 274: „Badanie zostało przeprowadzone wśród pracowników KRUS w poszczególnych oddziałach regionalnych i nielicznych placówkach terenowych KRUS, gdyż posiadają oni wiedzę na temat rolników podlegających ubezpieczeniu i świadczeniobiorców, a także znają przeważnie nastroje panujące wśród rolników prowadzących działalność rolniczą w poszczególnych województwach, gdyż mają bezpośredni kontakt z tymi osobami”.

W treści dysertacji można napotkać wyrażenie „zabezpieczeń społecznych”, stanowiące (nieprawidłową) odmianę pojęcia „zabezpieczenie społeczne” przez liczbę mnogą.

W zdaniu na s. 15: „Rozprawa dotyczy prawa do emerytury rolniczej, ale omówiono w niej także szereg ściśle związanych z tym prawem kwestii. Zawiera ona rozważania nie tylko na temat samego prawa do emerytury ale odnoszące się do całokształtu zagadnień emerytur rolniczych” – niejasne jest, czym jest przywoływany przez autora całokształt zagadnień emerytur rolniczych. Dodatkowo: praca ma w tytule bardzo konkretnie wyznaczony kierunek: jest to praca o prawie do emerytur rolniczych, a nie o całokształcie zagadnień odnoszących się do problematyki pobierania emerytur przez rolników.

W następnym zdaniu na s. 15 autor pisze: „Dokładniej mówiąc, rozważania rozprawy poświęcone zostały głównie przepisom, które normowały, normują i powinny w przyszłości normować emerytury rolnicze”. Bardziej prawidłowo byłoby „w których zawarte są normy...”. Ponadto z tego zdania wynika, że autor dokona komparatystyki i analizy zmian treści norm zawartych w przepisach w przeszłości i obecnie. Tymczasem w pracy taka analiza nie została podjęta. Dodatkowo zdanie to wskazywałoby, że autor proponuje kształt przepisów (oraz treść i normy, jakie by miały zawierać) w przyszłości, tymczasem takiej części również nie znajdujemy nigdzie w pracy. Może to świadczyć o niepoprawnym zastosowaniu podstawowego pojęcia prawa, jakim jest norma lub użyciu potocznego sformułowania „normować”, co jednak nie powinno mieć miejsca w rozprawie zawierającej analizę dogmatyczno-prawną, ponieważ wprowadzałoby czytelnika w błąd i powodowało nieprawidłowy ciąg logiczny wywodu.

W kolejnym zdaniu na s. 15 autor wskazuje: „Trzymając się terminologii z obecnie i uprzednio obowiązujących przepisów o ubezpieczenia społecznego rolników należy stwierdzić, że emerytura rolnicza jest rodzajem świadczenia z zakresu ubezpieczeń społecznych”. Oczywistym jest, że analiza prawnoempiryczna, na dodatek na gruncie nauk prawno-dogmatycznych, będzie korzystać z przepisów i definicji w ich brzmieniu. Autor ma prawo dowodzić, że nazwanie systemu rolniczego ubezpieczeniowym jest nieprawidłowe, ponieważ (po analizie wielu aspektów całego kształtu systemu – w tym nie tylko prawnych, ale też w zakresie sposobu finansowania, stanu faktycznego, statusu grupy odbiorców itd.) jego faktyczny kształt nie spełnia zdaniem autora przesłanek do wskazania, iż jest to system finansowany w oparciu o ubezpieczenie (pomimo takiej formalnej nazwy), lecz zaopatrzenie i wobec tego jednym z wniosków powinno być zaproponowanie takiego kształtu systemu, aby nabrał on charakteru zgodnego z ustawową nazwą, albo też zmiana opisu formalnego systemu w ustawodawstwie.

Zawarte na s. 15 stwierdzenie, że: „w istocie jednak – w mojej ocenie – jest to świadczenie o charakterze zaopatrzeniowym, a nie ubezpieczeniowym”, powinno absolutnie być poparte analizą naukową i dowodami. Tak sformułowanego wniosku można raczej oczekiwać na końcu pracy, a nie na jej początku. W wstępie do pracy autor

mógłby postawić taką hipotezę badawczą, a następnie w treści pracy dowodzić jej słuszności lub ją falsyfikować.

Praca wymaga całościowej rewizji pod wskazanym wyżej kątem, ponieważ w recenzji przedstawiono jedynie przykłady. Dla pozytywnego odbioru rozprawy jest bardzo ważne, aby nabrała ona naukowości również w aspekcie językowym i terminologicznym. Nadanie pracy odpowiedniego reżimu pojęciowego i definicyjnego jest niezbędne.

Również sposób korzystania z cytatów wymaga przeanalizowania i poprawy. Autor ogólnie zastosował tradycyjny system przypisów, jednak dokonał tego z pewnymi mankamentami, zarówno w sposobie konstruowania przypisów, jak i nieprawidłowym doborze przypisów (źródłowy zwykły, rozszerzony, odsyłający itd.). Dla przykładu:

- 1) przypis 31 na s. 20 brzmi: „J.w. s. 300”. W poprzednim przypisie podano tytuł publikacji, z której autor korzystał. Kolejny przypis powinien zatem podawać autora, fragment tytułu i adnotację „op. cit.”;
- 2) przypis 5 na s. 7 brzmi: „Strona internetowa Biuletynu Informacji Publicznej KRUS w dziale tematycznym: Finanse i majątek”. Zamiast takiego opisu powinien tu znajdować się co najmniej adres internetowy zasobu oraz adnotacja o dacie dostępu, najlepiej poprzedzone opisem materiału;
- 3) przypis 7 na s. 8 nie zawiera numeru strony lub zakresu stron;
- 4) przypis 9 na s. 9 nie zawiera wskazówek ułatwiających dostęp do zasobu;
- 5) przypis 10 na s. 10: tytuł publikacji nie otrzymał kursywy, podczas gdy w innych miejscach jest ona nadana;
- 6) pozycje w bibliografii na końcu pracy powinny zaczynać się od nazwisk autorów, a nie od pierwszej litery ich imienia;
- 7) „Wykaz powoływanych aktów” powinien brzmieć: „przywoływanych aktów” lub po prostu „Akty prawne”.

W zakończeniu autor przywołuje rozdział metodologiczny, którego w rozprawie nie sposób odnaleźć, oraz przedstawia wyniki analiz badań empirycznych, które nie spełniają kryteriów poprawnej analizy statystycznej. Ponadto tego typu informacjom powinien być poświęcony osobny rozdział, natomiast w zakończeniu powinny znaleźć się głównie wnioski płynące z całości analiz podjętych w dysertacji oraz odniesienie do weryfikacji bądź falsyfikacji przedstawionej na wstępie pracy hipotezy badawczej.

Faktycznie podejmowany w pracy temat można wyłuskać jedynie intuicyjnie, ponieważ autor w kilku miejscach porusza różne zagadnienia, m.in. wskazuje, że praca traktuje o prawie do emerytury – ale też o innych aspektach. Stawiana przez autora hipoteza sugeruje jeszcze inny temat pracy, zaś badania empiryczne przeprowadzone przez autora wskazuje na jeszcze inny. Generalnie temat rozprawy w przedstawionym kształcie powinien brzmieć: „Geneza i rozwój zabezpieczenia społecznego rolników”.

III. Wnioski

Na pytanie, czy recenzowana praca odpowiada wymaganiom formalnym, wymienionym w art. 13 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1789), czyli czy jest oryginalnym rozwiązaniem problemu naukowego, czy autor posiada wiedzę teoretyczną w dyscyplinie, a także czy autor posiadał umiejętność samodzielnego prowadzenia badań naukowych, trzeba udzielić następujących wyjaśnień.

Rozprawa pt. „Prawo do emerytury rolniczej” przedstawia ewolucję instytucji prawa do emerytury rolniczej, użytecznie porządkując tę dziedzinę wiedzy. Analizuje także problematykę zbiegu prawa do emerytury rolniczej z prawem do emerytury pracowniczej. Przedstawia rozwiązania z trzech innych europejskich krajów, choć bez szerszego porównania, co jednak wciąż można i da się naprawić. Te fragmenty stanowią pozytywną stronę rozprawy. Ponadto autor wykazał się znajomością literatury przedmiotu prowadzonych dotychczas badań w zakresie zabezpieczenia społecznego rolników oraz posiada w tej tematyce szeroką wiedzę, z której korzysta.

Jednak te pozytywne strony nie przysłaniają w pełni uchybień metodologicznych w zakresie celu pracy, tezy, hipotez badawczych, wykorzystania wiedzy na temat metodologii badań naukowych. Znaczne pole do poprawy można dostrzec co do warsztatu naukowego, dokładności terminologicznej, językowej, stylistycznej, a także redakcyjnej. W konsekwencji, choć autor w dostatecznym stopniu zaprezentował umiejętność samodzielnego prowadzenia badań naukowych i rozwiązywania problemów naukowych, to wciąż można wykazać szerokie pole do udoskonalenia rozprawy. Jest to szczególnie konieczne w razie kontynuowania badań naukowych podjętych w rozprawie, a także w razie przygotowywania pracy do ewentualnej publikacji.

Liczę, że autor odniesie się podczas publicznej obrony do uwag, które zostały wymienione w niniejszej recenzji. Wydaje się, że gdyby doszło do poprawy konstrukcji pracy, zwiększenia spójności osi logicznej i poprawy licznych mankamentów – dysertacja mogłaby liczyć na znacznie wyższą ocenę, jako że dotyczy aktualnego, ciekawego i zawsze istotnego tematu.

Podsumowując, przedstawiona do recenzji rozprawa mgr Ernesta Nasternaka spełnia podstawowe wymagania stawiane pracy doktorskiej, wobec czego rekomenduję dopuszczenie jej do publicznej obrony.

